

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Bednaříkovou v právní věci žalobkyně **H.S.**, bytem X, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2015, č. j. 2015/49441-421/1,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 9. 2015, č. j. 2015/49441-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Jihlavě (dále jen „úřad práce“) ze dne 28. 7. 2015, č. j. PEA-1280/2015 – 5, kterým byla podle § 39 odst. 1, § 41 odst. 2 a odst. 3 písm. c), § 42 odst. 3, § 43 odst. 1 písm. a) a odst. 2, § 48, § 50 odst. 5 a § 51 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) žalobkyni přiznána podpora v nezaměstnanosti od 1. 7. 2015 ve výši 3 777 Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, 3 022 Kč měsíčně po dobu dalších dvou měsíců a ve výši 2 770 Kč měsíčně po zbývající podpůrní dobu. Podpora v nezaměstnanosti byla přiznána na podpůrní dobu pěti měsíců.

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně včasnou žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že dne 3. 7. 2015 podala žádost o podporu v nezaměstnanosti. Vzhledem k tomu, že nesplnila podmínku podle § 39 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, neboť nezískala výdělečnou činností alespoň dvanáct měsíců důchodového pojištění v rozhodném období, doplnila svoji žádost tak, aby jí jako náhradní doba zaměstnání byla započítána doba péče o syna D. v roce 2013, která proběhla před jejím posledním zaměstnáním. Podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti je totiž rozhodné, zda se jako poslední posuzuje doba zaměstnání nebo náhradní doba zaměstnání. Žalobkyně požadovala, aby jí jako poslední doba pro výpočet podpory v nezaměstnanosti byla započítána doba zaměstnání, a tudíž aby bylo postupováno podle § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.

Úřad práce však jako poslední dobu pro výpočet podpory použil náhradní dobu zaměstnání v podobě péče o dceru S. od 1. 9. 2014 do 30. 6. 2015. To je však podle žalobkyně v rozporu s její žádostí i v rozporu s § 41 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. V tomto ustanovení se totiž uvádí, že lze užít náhradní dobu zaměstnání, ovšem nikoliv, že musí být užity všechny náhradní doby zaměstnání nebo právě poslední náhradní doba zaměstnání. Úřad práce nevzal v potaz požadavek žalobkyně, aby jako náhradní doba zaměstnání byla započítána péče o syna D., ale bez jakékoliv zákonné opory rozhodl, že náhradní dobou bude péče o dceru S. Proto byla přiznána podpora v nezaměstnanosti podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně se tímto postupem cítí zkrácena na svých právech, neboť kdyby byla jako náhradní doba započítána péče o syna D., pak by jako poslední doba bylo posuzováno zaměstnání žalobkyně a podpora v nezaměstnanosti by byla přiznána podle § 50 zákona o zaměstnanosti.

Žalobkyně tvrdí, že je na její vůli, zda bude chtít započítat náhradní dobu zaměstnání, a tudíž bude mít nárok na podporu v nezaměstnanosti či nikoliv. Pokud je toto rozhodnutí na její vůli, pak musí být také na její vůli vybrat si, kterou náhradní dobu bude chtít pro daný účel využít. Podle žalobkyně zákon nebrání tomu, aby v jejím případě byla jako náhradní doba započítána ta doba, která je pro ni výhodnější. Náhradní doba zaměstnání za péči o syna D. předchází dobu získanou výdělečnou činností. V tom případě je nutno podporu v nezaměstnanosti přiznat podle § 50 zákona o zaměstnanosti. Samotná doba zaměstnání žalobkyně (od 17. 2. 2014 do 31. 8. 2014 a od 1. 12. 2014 do 31. 12. 2014) a náhradní doba péče o syna D. (od 1. 7. 2013 do 9. 12. 2013) splňuje požadavek na dobu důchodového pojištění v délce 12 měsíců za rozhodné období. Podle žalobkyně nebylo vůbec nutné náhradní dobu péče o dceru S. započítávat.

Žalobkyně nesouhlasí s výkladem § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, jak jej provedl žalovaný. V uvedeném ustanovení se uvádí, že se výše podpory v nezaměstnanosti stanoví procentní sazbou z průměrného měsíčního výdělku, který byl u uchazeče o zaměstnání zjištěn a naposledy používán pro pracovněprávní účely v jeho posledním ukončeném zaměstnání v rozhodném období podle pracovněprávních předpisů. Žalobkyně zdůrazňuje, že se jedná o výdělek podle pracovněprávních předpisů a nikoliv ze všech činností, jež byly dobami důchodového pojištění.

Postup správních orgánů, které žalobkyni vypočítaly podporu v nezaměstnanosti podle poslední náhradní doby zaměstnání a nikoliv podle posledního zaměstnání, považuje žalobkyně za nelogický. Poukazuje na to, že kdyby po skončení svého posledního zaměstnání

nesplňovala podmínky pro náhradní dobu zaměstnání, tak by úřad práce musel provést výpočet podpory v nezaměstnanosti podle příjmů v jejím posledním zaměstnání s tím, že by byla použita pouze náhradní doba péče o syna D.

Žalobkyně je přesvědčena, že v jejím případě měla být stanovena výše podpory v nezaměstnanosti podle § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.

Ve vztahu k procesnímu postupu žalovaného žalobkyně namítala, že žalovaný porušil § 71 odst. 3 správního řádu, neboť nevydal rozhodnutí o odvolání ve lhůtách podle tohoto ustanovení. Odvolání bylo podáno dne 10. 8. 2015 a rozhodnutí o odvolání bylo vydáno dne 23. 9. 2015, tj. až po 43 dnech. Žalobkyně odkázala taktéž na § 40 správního řádu a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 6 As 21/2011 - 230, publikovaný pod č. 2463/2012 Sb. NSS (citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Podle žalobkyně má zmeškání lhůty správním orgánem pro něj stejné důsledky jako zmeškání lhůty pro účastníka řízení. Pokud platí, že je-li podáno opožděně odvolání, ztrácí účastník řízení možnost odvolacího přezkumu, musí taktéž platit, že zmešká-li odvolací orgán lhůtu pro vydání odvolacího rozhodnutí, tak se na jeho rozhodnutí musí hledět jako by nebylo vydáno a podané odvolání musí být bráno jako důvodné.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou lhůtami pořádkovými, proto z jejich nedodržení nelze dovozovat takovou vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný věcně setrval na svém stanovisku, že uchazeč o zaměstnání si nemůže vybírat, kterou náhradní dobu zaměstnání chce pro účely výpočtu podpory v nezaměstnanosti uplatnit a kterou nikoliv. Nemůže si vybírat ani mezi tím, jestli bude vycházeno z náhradní doby zaměstnání nebo z posledního zaměstnání. V rozhodném období před podáním žádosti o přiznání podpory v nezaměstnanosti se aplikují všechny doby pojištění i náhradní doby zaměstnání, a to v případě žalobkyně za období od 1. 7. 2013 do 30. 6. 2015. Náhradní doba zaměstnání péči o dceru byla poslední činností žalobkyně, a proto bylo nutno aplikovat § 51 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti.

Z předložených správních spisů vyplynuly pro nyní projednávanou věc následující podstatné skutečnosti: Dne 3. 7. 2015 podala žalobkyně žádost o zprostředkování zaměstnání. V této žádosti je uvedeno, že poslední ukončenou činností před podáním žádosti bylo pobírání rodičovského příspěvku do 30. 6. 2015. V žádosti jsou uvedeny tři děti v péči žalobkyně, a to N. (nar. 2006), D. (nar. 2009) a S. (nar. 2014).

Téhož dne žalobkyně podala žádost o podporu v nezaměstnanosti. V žádosti bylo uvedeno, že poslední ukončené zaměstnání bylo u společnosti Lion Products, s. r. o. (dále jen „zaměstnavatel“) od 17. 2. 2014 do 31. 12. 2014. Od 1. 9. 2014 do 30. 6. 2015 žalobkyně osobně pečovala o dceru a po tuto dobu neměla žádný pracovní poměr. Od 1. 7. 2015 o dceru pečuje manžel.

Ve správním spise je založen rodný list syna D. a potvrzení úřadu práce, že žalobkyně pobírala rodičovský příspěvek od 10. 5. 2010 do 9. 12. 2013. Dále je ve správním spise založen rodný list dcery S. a potvrzení úřadu práce, že žalobkyně pobírala rodičovský příspěvek od 5. 2. 2015 do 30. 6. 2015. Na něm je rukou dopsáno, že od 1. 7. 2015 o tento příspěvek žádá manžel žalobkyně.

Dne 8. 7. 2015 žalobkyně elektronicky e-mailovou formou požádala o to, aby jí výše podpory v nezaměstnanosti byla vypočítána podle posledního zaměstnání u zaměstnavatele s tím, že jde započítat předchozí náhradní doba zaměstnání za péči o syna D. Součástí tohoto podání bylo Potvrzení zaměstnavatele pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti ze dne 19. 6. 2015. Ve správním spise jsou založeny evidenční listy důchodové pojištění žalobkyně za rok 2013 u zaměstnavatele Ing. P. S. a u zaměstnavatele Lion Products, s. r. o.

Dne 28. 7. 2015 vydal úřad práce pod č. j. PEA-1280/2015-5, rozhodnutí, kterým podle § 39 odst. 1, § 41 odst. 2 a odst. 3 písm. c), § 42 odst. 3, § 43 odst. 1 písm. a) a odst. 2, § 48, § 50 odst. 5 a § 51 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti žalobkyni přiznal podporu v nezaměstnanosti od 1. 7. 2015 ve výši 3 777 Kč měsíčně po dobu prvních dvou měsíců, 3 022 Kč měsíčně po dobu dalších dvou měsíců a ve výši 2 770 Kč měsíčně po zbývající podpůrčí dobu. Podpora v nezaměstnanosti byla přiznána na podpůrčí dobu pěti měsíců. Úřad práce uvedl, že jako poslední činnost žalobkyně ukončila náhradní dobu zaměstnání péče o dítě ve věku do čtyř let, a to dne 30. 6. 2015.

V rozhodném období dvou let před podáním žádosti žalobkyně získala zaměstnáním dobu pojištění od 17. 2. 2014 do 31. 8. 2014 a od 1. 12. 2014 do 31. 12. 2014. Podmínka pro vznik nároku na podporu v nezaměstnanosti podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti byla doplněna započtením náhradní doby, a to osobní péčí o syna D. (od 1. 7. 2013 do 9. 12. 2013) a o dceru S. (1. 9. 2014 do 30. 6. 2015). Požadavku žalobkyně na nezapočítávání náhradní doby zaměstnání v podobě péče o dceru úřad práce nevyhověl, neboť podpora v nezaměstnanosti se vypočítává z poslední započitatelné činnosti.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 9. 2015, č. j. 2015/49441-421/1, zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Žalovaný shrnul, že rozhodným obdobím pro účely nároku na podporu v nezaměstnanosti je období od 1. 7. 2013 do 30. 6. 2015. V této době byla prokázána náhradní doba zaměstnání ve formě péče o syna Dominika od 1. 7. 2013 do 9. 12. 2013, dále doba důchodového pojištění získaná zaměstnáním u zaměstnavatele od 17. 2. 2014 do 31. 8. 2014 a od 1. 12. 2014 do 31. 12. 2014, a taktéž náhradní doba zaměstnání ve formě péče o dceru S. od 1. 9. 2014 do 30. 6. 2015. Žalovaný shrnul, že zaměstnáním nezískala žalobkyně dobu důchodového pojištění v rozhodném období v rozsahu alespoň 12 měsíců. V rozhodném období byla prokázána i náhradní doba zaměstnání, jež byla dobou důchodového pojištění, a to péče o syna a dceru. S pomocí zápočtu náhradní doby zaměstnání splnila žalobkyně podmínku podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Osobní péče o dceru S., které probíhala od 1. 9. 2014 do 30. 6. 2015 (do dne předcházejícího dni zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání), navazovala na žalobkyní doložené zaměstnání. Tato péče o dceru musela být posouzena jako poslední zaměstnání trvající až ke dni zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Žalovaný shrnul, že zákon o zaměstnanosti nedává na výběr, ze které uplatněné činnosti lze vypočítat podporu v nezaměstnanosti, nýbrž stanoví, že se podpora vypočítává z posledního zaměstnání, čímž je poslední ukončená činnost před zařazením uchazeče do evidence uchazečů o zaměstnání, jež byla započitatelnou dobou pojištění. Podpora v nezaměstnanosti mohla být žalobkyni přiznána pouze podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný uzavřel, že úřad práce není povinen postupovat podle požadavku žadatele o tom, kterou náhradní dobu zaměstnání má zohlednit a kterou nikoliv.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu

(§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud se nejprve z povahy věci zabýval procesní námitkou žalobkyně, a sice že žalovaný nedodržel zákonnou lhůtu pro vydání napadeného rozhodnutí. Z toho důvodu žalobkyně tvrdí, že se na napadené rozhodnutí má hledět jako by nebylo vydáno a má být postupováno tak jako by bylo jejímu odvolání vyhověno.

Podle § 93 odst. 1 správního řádu dopadá na odvolací řízení § 71 správního řádu, jehož obsahem je úprava lhůt pro vydání správního rozhodnutí. Odvolání bylo podáno na úřadu práce dne 10. 8. 2015. Žalovaný obdržel postoupené odvolání spolu se spisem dne 19. 8. 2015. Podle § 71 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Podle odst. 3 téhož ustanovení platí, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do třiceti dnů od zahájení řízení. Tato lhůta se prodlužuje o další dobu v případech vyjmenovaných v daném ustanovení. To však podle krajského soudu nebyl tento případ. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 9. 2015. Z uvedeného je nepochybné, že zákonná lhůta pro vydání napadeného rozhodnutí dodržena nebyla. Žalovaný se tedy dopustil vady procesního postupu. Zbývá proto posoudit, zda taková vada měla vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí či na jeho samotnou existenci, jak uvádí žalobkyně.

Krajský soud vyhodnotil, že nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany žalovaného nemůže být samo o sobě důvodem pro zrušení takového rozhodnutí pro jeho nezákonnost. Uvedená zákonná lhůta je lhůtou pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1, 3 správního řádu). Z § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení. Této možnosti žalobkyně nevyužila. Zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem pro vydání rozhodnutí nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Je nutno zcela odmítnout domněnku žalobkyně, že důsledkem zmeškání lhůty pro vydání rozhodnutí je neexistence pozdě vydaného rozhodnutí a vznik fikce vyhovění odvolání. Aby takové právní důsledky mohly nastat, musely by vyplývat z procesního předpisu. Tak tomu však není. Jediné procesní důsledky, které ze zmeškání pořádkové lhůty k vydání rozhodnutí vyplývají, popsal krajský soud v předchozím odstavci. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 6 As 21/2011 - 230, publikovaný pod č. 2463/2012 Sb. NSS, je nepřipadný, neboť nedopadá na danou situaci a týká se rozhodování podle zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Vznesenou procesní námitku proto krajský soud zhodnotil jako nedůvodnou.

Žalobkyně dále brojila proti aplikaci § 51 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti na její případ a domáhala se, aby jí byla podpora v nezaměstnanosti přiznána podle § 50 odst. 1 téhož zákona.

Z obsahu správního spisu se podává následný skutkový stav. Žalobkyně podala dne 3. 7. 2015 na samostatných tiskopisech žádost o zprostředkování zaměstnání a o podporu v nezaměstnanosti. Z minulé evidence byly do spisu zařazeny rodný list syna D. a doklad o pobírání rodičovského příspěvku žalobkyní od 10. 5. 2010 do 9. 12. 2013. Žalobkyně doložila dne 3. 7. 2015 rodný list dcery S., z něhož byla s jejím souhlasem pořízena kopie. Ve spise je též založeno potvrzení o pobírání rodičovského příspěvku žalobkyní od 5. 2. 2015 do 30. 6. 2015. Z obsahu spisu je i patrné, že žalobkyně ukončila pobírání rodičovského příspěvku a že od 1. 7. 2015 jej pobírá její manžel. Dále je ve spise evidenční list důchodového pojištění zaměstnavatele.

Podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti platí, že nárok na podporu v nezaměstnanosti má uchazeč o zaměstnání, který získal v rozhodném období (§ 41) zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu v délce alespoň 12 měsíců; překrývají-li se doby důchodového pojištění, započítávají se jen jednou.

Podle § 41 odst. 1 téhož zákona platí, že rozhodným obdobím pro posuzování nároků na podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci jsou poslední 2 roky před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání. Podle odst. 2 téhož ustanovení platí, že není-li splněna podmínka stanovená v § 39 odst. 1 písm. a) předchozím zaměstnáním, lze tuto podmínku splnit i započtením náhradní doby zaměstnání.

Podle § 41 odst. 3 písm. c) téhož zákona se za náhradní dobu zaměstnání považuje doba osobní péče o dítě ve věku do 4 let.

Rozhodná doba byla v případě žalobkyně správně stanovena od 1. 7. 2013 do 30. 6. 2015.

V řízení byly za rozhodné období prokázány následující doby zaměstnání či náhradní doby zaměstnání žalobkyně:

- od 1. 7. 2013 do 9. 12. 2013 jako náhradní doba zaměstnání při péči o syna D.,
- od 17. 2. 2014 do 31. 8. 2014 jako doba zaměstnání u zaměstnavatele,
- od 1. 12. 2014 do 31. 12. 2014 jako doba zaměstnání u zaměstnavatele,
- od 1. 9. 2014 do 30. 6. 2015 jako náhradní doba zaměstnání při péči o dceru S.

Krajský soud k tomuto přehledu doplňuje, že evidentně se překrývá doba zaměstnání s náhradní dobou zaměstnání od 1. 12. 2014 do 31. 12. 2014. Při překrývání dob se podle § 41 odst. 2 zákona o zaměstnanosti přednostně započítává doba získaná zaměstnáním. Uvedené překrytí dob správní orgány nezohlednily. Toto dílčí pochybení správních orgánů však nemá vliv na správnost závěru, že žalobkyně podmínku rozsahu důchodového pojištění v rozhodné době nesplňovala pouze na základě doby zaměstnání. Tuto podmínku splňovala při použití náhradní doby zaměstnání podle § 41 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Dále je zřejmé, že náhradní doba pojištění v podobě péče o dceru byla poslední ukončenou činností žalobkyně před jejím zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání.

Existence doby zaměstnání žalobkyně, kdy byla důchodově pojištěna, i existence obou náhradních dob zaměstnání při osobní péči nejprve o syna a poté o dceru není žalobkyní zpochybňována. Žalobkyni je zpochybňováno nakládání s náhradními dobami zaměstnání, co se týče jejich započítání.

Žalobkyně tvrdí, že nežádala o započítání náhradní doby zaměstnání při péči o dceru S. Žalobkyně namítá, že požadavek naplnění dvanácti měsíců důchodového pojištění v rozhodné době má splněnou již započítáním doby zaměstnání a náhradní doby zaměstnání při péči o syna. Při stanovení výše podpory v nezaměstnanosti mělo být podle žalobkyně vycházeno pouze z těchto dvou dob, neboť je to pro ni výhodnější s ohledem na výslednou výši podpory. S touto argumentací se krajský soud neztotožňuje.

Podle § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti platí, že výše podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci se stanoví procentní sazbou z průměrného měsíčního čistého výdělku, který byl u uchazeče o zaměstnání zjištěn a naposledy používán pro pracovněprávní účely v jeho posledním ukončeném zaměstnání v rozhodném období podle pracovněprávních předpisů.

Podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti platí, že podpora v nezaměstnanosti se uchazeči stanoví za první 2 měsíce ve výši 0,15násobku, další 2 měsíce ve výši 0,12násobku a po zbývajících podpůrčí dobu 0,11násobku průměrné mzdy v národním hospodářství za 1. až 3. čtvrtletí kalendářního roku předcházejícího kalendářnímu roku, ve kterém byla podána žádost o tuto podporu, jestliže splnil podmínku doby předchozího zaměstnání [§ 39 odst. 1 písm. a)] započtením náhradní doby a tato doba se posuzuje jako poslední zaměstnání.

Z citované právní úpravy je krajskému soudu zřejmé, že žalobkyni byla oprávněně vypočtena výše podpory v nezaměstnanosti podle § 51 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Žalobkyně totiž zcela naplňuje uvedenou zákonnou dikci. Žalobkyně naplnila požadavek doby předchozího zaměstnání podle § 39 odst. 1 písm. a) citovaného zákona započtením náhradní doby zaměstnání. Jedna ze dvou započtených náhradních dob zaměstnání zároveň připadla jako poslední hodnocená činnost žalobkyně, tj. jako její poslední zaměstnání ve smyslu § 51 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Proto jí byla výše podpory v nezaměstnanosti vypočtena podle násobku průměrné mzdy v národním hospodářství, a nikoliv podle procentní sazby z průměrného měsíčního čistého výdělku jako v případě, kdy by její poslední činností bylo zaměstnání.

Za zjištění skutkového stavu věci je v souladu se zásadou materiální pravdy primárně odpovědný správní orgán vedoucí řízení o podpoře v nezaměstnanosti (§ 3 správního řádu ve spojení s § 142 zákona o zaměstnanosti). Ustanovení § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti sice stanoví, že uchazeč je povinen doložit skutečnosti rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti. Toto ustanovení však nelze vykládat tak, že by odpovědnost za zjištění skutkového stavu byla ze správního orgánu rozhodujícího o podpoře v nezaměstnanosti přenesena na uchazeče o zaměstnání.

Jinými slovy řečeno, za zjištění skutkového stavu věci je odpovědný úřad práce a nikoliv žadatel. Skutkový stav se zjišťuje za celé rozhodné období dvou let před zařazením uchazeče do evidence uchazečů o zaměstnání. V situaci, kdy byly za rozhodné období na základě tvrzení žalobkyně a na základě dokladů založených ve správním spise zjištěny dvě započitatelné náhradní doby zaměstnání a jedna doba zaměstnání, nelze nikterak selektivně přizpůsobovat zjištěný skutkový stav podle pokynů žadatele tak, aby výše podpory v nezaměstnanosti pro něj vyšla co nejvýhodněji. Nic takového ze zákona o zaměstnanosti nevyplývá. Úřad práce tedy nebyl povinen, ale ani oprávněn, postupovat podle požadavku žalobkyně, aby jí byla započítána pouze náhradní doba zaměstnání za péči o syna Dominika

a doba zaměstnání u zaměstnavatele a aby k další náhradní době zaměstnání za péči o dceru nebylo přihlíženo.

V tomto ohledu je irelevantní argument žalobkyně, že jí k naplnění požadavku podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti postačovala v rozhodné době pouze náhradní doba zaměstnání při péči o syna a doba zaměstnání. Jak již bylo konstatováno, úřad práce zohledňuje skutečnosti zjištěné za celé rozhodné období a pro stanovení výše podpory v nezaměstnanosti je rozhodná skutečná poslední činnost ukončená před zařazením uchazeče do evidence uchazečů o zaměstnání. Požadavek, který žalobkyně uplatňuje, aby nebyla zohledněna její poslední činnost, směřuje k fingování skutkového stavu věci a k popření zásady materiální pravdy, což není přípustné. Jak již bylo uvedeno, zákon o zaměstnanosti neobsahuje právní úpravu, která by zakládala povinnost úřadu práce vyměřit žadateli výši podpory podle skutečností pro něj nejvýhodnějších.

Úřad práce zjistil dostatečně skutkový stav věci a vyhodnotil, že jako poslední doba zaměstnání žalobkyně před podáním žádosti o zprostředkování zaměstnání a o podporu v nezaměstnanosti se posuzuje náhradní doba zaměstnání při péči o dceru S. Na základě toho přijal úřad práce patřičný postup a způsob výpočtu podpory v nezaměstnanosti podřadil pod § 51 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Krajský soud se s hodnocením věci i s postupem úřadu práce i žalovaného zcela ztotožnil a uvedenou žalobní námitku shledal nedůvodnou.

Krajský soud již jen nad rámec uvedeného odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2014, č. j. 3 Ads 91/2013 – 47, publikovaný pod č. 3133/2014 Sb. NSS, který se zabýval taktéž posuzováním náhradní doby zaměstnání v podobě osobní péče o dítě ve věku do čtyř let. Z citovaného rozsudku (zejména na str. 6) se podává, že i Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tím, že pro stanovení výše podpory v nezaměstnanosti je rozhodná poslední činnost žadatele před podáním žádosti o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Pokud je touto poslední dobou právě náhradní doba zaměstnání, pak se výše podpory v nezaměstnanosti stanoví podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti.

Polemika žalobkyně ohledně výkladu § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti není pro posouzení věci s ohledem na závěry krajského soudu již rozhodná, a proto se jí krajský soud blížeji nezabýval.

Krajský soud tak uzavírá, že výše podpory v nezaměstnanosti se stanoví podle zjištěného skutkového stavu tak, že se odvíjí od poslední ukončené činnosti před podáním žádosti žadatele o zprostředkování zaměstnání. V případě žalobkyně bylo zjištěno a prokázáno, že její takovou poslední činností byla osobní péče o dceru do čtyř let věku, tj. že šlo o náhradní dobu zaměstnání, u které se výše podpory v nezaměstnanosti stanoví podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Určení, kterou náhradní dobu zaměstnání má úřad práce pro účely výpočtu výše podpory v nezaměstnanosti započít, nezáleží na vůli žalobkyně, nýbrž výlučně na zjištěném skutkovém stavu věci.

Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud

jde o procesně úspěšného žalovaného, tak tomu nelze náhradu nákladů řízení přiznat podle § 60 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 24. 10. 2016

Mgr. Kateřina Bednaříková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava